

at burde bringe det i Forflag til Indførelse nu. Man troer tvertimod at burde bevare den hidtil gjældende Tilstand som Hovedregel og derfor kun gjøre enkelte Undtagelser, som maae være begrændsede ved deres Diemed. En saadan Undtagelse fra Hovedreglen bør da for det Første, saaledes som det allerede nu er Tilfældet, dannes af Forholdene i Felten, hvorunder ogsaa henregnes beleivet Fæstning, samt ombord i et Krigsskib paa Tog. Under disse Forhold er det altid vanskeligt, jevnlig endog umuligt, at samle en Krigsret, og i Felten kunne høiere Hensyn medføre, at der ikke kan blive den fornødne Tid og Ro til en Domsbehandling, medens Straf dog ikke kan undlades. Naar det dernæst maa erkjendes, at en af Grundene til overhovedet at indrømme en Myndighed til Straf uden Dom er Hensynet til, at det er af Vigtighed for Krigsmagten at undgaae de Ulemper, som vilde følge af, om der endog angaaende hver enkelt Bagatel-sag skulde holdes Ret, synes det at være i god Overensstemmelse hermed, naar der ikke gives Ret til at forlange Domsbehandling i de Sager, der ere af saa ringe Betydning saavel for det Hele som for den Enkelte, at den Ulempe og det Besvær, som en sliq Behandling medfører, maae betragtes som det Overveiende. Grændsen i denne Henseende har man tænkt sig passende at kunne sætte ved Bagtarrest i 6 Dage eller en anden Fængselsstraf af lige Størrelse (jfr. § 46), dog hert ikke medregnet Fængsel paa Band og Brød, der i det almindelige Dømmeme er saa tilde-seet, at der bør indrømmes Ret til at begjære Sagen undersøgt. Efter disse Regler vil saaledes under fredelige Forhold den nuværende Tilstand bevares overalt, hvor der er Tale om Andet end det ganske Ubetydelige, og i de Tilfælde, hvor man har troet at burde afvige fra Hovedreglen, vil sikkert den fornødne Betryggelse opnaaes ved det Ansvar, som paa-hviler den Foresatte for Misbrug af Straffemyndigheden, jfr. § 130.

Medens Lovforlaget saaledes vel i Krigsmagtens Interesse tilfigter at gjøre en ringe Indskrænkning i den nu bestaaende Afgang til at undgaae Straffen ved at begjære Krigsret, vil dets Vedtagelse i en anden Henseende

medføre en væsentlig Formildelse. Den nævnte Afgang til at begjære Rettergang lider nemlig efter den nuværende Ret en væsentlig Begrændsning derved, at det er foreskrevet, jfr. Parolbef. af 31te Mai 1812, at naar den, der har begjært Krigsret, desuagtet findes skyldig, skal der idømmes ham en strengere Straf, fordi han ubesøiet har paaanket den Foresattes Bestemmelse. Denne Regel vil efter Lovforlaget bortfalde, idet man har villet stille den Paagjældende saa frit som muligt overfor Valget mellem at underkaste sig Straffen og at begjære Rettergang, og derhos en saadan Begjæring ikke synes med Rette at falde ind under Begrebet „ubegrundet Klage“, eftersom den Foresattes Straffebestemmelse nærmest synes at maatte betragtes som en Kjendelse, der appelleres, og ugrundet Appel medfører efter vor Lovgivning ordentligvis ikke Straf. Det kan herefter vistnok antages, at de i denne § med Hensyn til disse Spørgsmaal foreslaede Bestemmelser praktisk ville vise sig bedre at værne om den Enkeltes Liv end de for Tiden gjældende, samtidig med at de ere mere fyldestgjørende for Disciplinens Overholdelse.

Til § 197.

Nogle særegne Bestemmelser, som om visse Arreststraffe gjælde paa de danske Der i Vestindien, maae beholdes, og naar Bestemmelsen i § 22, at mørk Arrest ikke maa vare uafbrudt over 5 Dage, vedtages, bør saadan Afbrydelse ogsaa indrømmes paa bemeldte Der. At indføre paa disse Fængsel paa Band og Brød for unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar, har man fundet betænkeligt. Sæns andet Stykke er indsat efter Forflag af Gou-vernementet for de vestindiske Besiddelser. Det sidste Stykke i den er en Følge af, at den vestindiske Hærstyrke ikke er indbefattet under Hærloven af 6te Juli 1867, og at ingen Oberst er ansat i denne Hærstyrke.

Til § 198.

Det er Skolestraffe, der her skulle an-